

RARE NAMEN

door NANNIE VAN WEHL.¹

IN een Indische courant stond laatst een grappig verhaaltje van een meneer, die ten onrechte verdacht werd, een politieagent voor de gek te hebben willen houden. Het gebeurde in Soerabaja.

Een meneer werd aangehouden door een politieagent, want hij had geen rijwielplaatje.

„Hoe heet U?” „Waar bent U geboren?”

„In Hendrik-Ido-Ambacht,” zei de meneer en kreeg daarbij midden in de hitte en stof van Soerabaja misschien wel een visioen van de heerlijke streek, waar hij vandaan kwam — het lieve dorpje aan het grote water, niet ver van Dordrecht — het sluisje met het schuthoekje, waar de wherry's en gieken opgespaard worden, tot ze met z'n allen naar binnen of naar buiten kunnen.

„Wat zegt U?” viel de agent uit. „Wat's dat voor een gekke naam? Dat bestaat niet — zeg op, „waar U geboren bent.”

„Hendrik-Ido-Ambacht,” zei de meneer weer.

De agent ging nog harder te keer. „Ik geef U een verbaal wegens voor-de-gek-houderij van een ambtenaar. Zoiets bestaat er niet.”

„Wat?” zei de meneer, misschien niet meer helemaal geduldig. „Bestaat Hendrik-Ido-Ambacht niet? Kijk dan maar eens goed op een kaart van Zuid-Holland.”

Nu steeg de woede van den agent ten top. Hij zou de kaart van Zuid-Holland niet kennen. Enfin, de meneer was zo goed niet, of hij moest voor den landrechter verschijnen en had zich te verdedigen tegen twee beschuldigingen: Hij had gereden zonder rijwielplaatje en hij was onbeleefd geweest tegen een ambtenaar.

De meneer zei: „Ik beken, dat ik zonder rijwielplaatje heb gereden. Maar onbeleefd ben ik niet geweest — de agent blijft maar denken, dat ik hem voor de gek gehouden heb, omdat ik op zijn

vraag zei, dat ik in Hendrik-Ido-Ambacht geboren ben.”

Wat een geluk! De rechter wist méér van aardrijkskunde af dan de agent. Hij kende Hendrik-Ido-Ambacht heel goed en de meneer kreeg alleen maar een gulden boete, omdat hij zonder plaatje had gereden.

De krant waarschuwde toen de mensen, die geboren zijn op plaatsen met rare namen, om voortaan een landkaartje bij zich te hebben, en in geval van nood aan te tonen, dat zo'n plaats heus bestaat. Het kan lastig zijn, als je afkomstig bent uit Papekop in Noord-Holland, uit Amerika in Overijsel, uit Biggekerk in Zeeland.

Mijn broer heet van zijn derde voornaam Olympius. Toen hij eens met zijn fiets ergens gereden had, waar hij niet rijden mocht, had hij eenzelfde vervelend onderhoud met een agent, toen hij zijn volledige naam moest opgeven. Maar eindelijk had hij den agent overtuigd. Daar kwam de dagvaardiging. Tot onze pret stond er: Olimgrim. De agent had de zonderlinge naam zeker niet al te duidelijk geschreven.

„Neen!” zei mijn broer. „Ik ga niet. Ik heet geen Olimgrim.”

Een veldwachter kwam horen waar hij bleef. Mijn broer verklaarde, dat de dagvaardiging niet deugde. Dan ben je *niet* strafbaar, als je niet komt.

De veldwachter keek ook alweer raar op van die naam, maar zo het wel in orde maken.

Wéér kwam er een dagvaardiging. Maar daar stond op: Onigrius!

Wat hebben we gelachen! Voorlopig waren de grappen over Olimgrim en Onigrius niet van de lucht, en met Sint-Nicolaas moest de arme jongen ervan lusten!

Mijn moeder heeft hem toen overreed om nu tóch maar te gaan, al hoefde hij ditmaal nog weer niet. Maar haar ging dat geloof van agenten en veldwachters vervelen. En toen is hij toch maar gegaan en de zaak is voor elkaar gekomen.